

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv. IX. 21. 121/2009/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Ruttner György ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Helmeczi Lajos ügyvéd által képviselt **alperes** ellen **kártérítés** megfizetése iránt a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság előtt - megismételt eljárásban - 5.G.40.149/2006. szám alatt indult és másodfokon a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.375/2008/4. számú ítéletével befejezett perében az említett jogerős ítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2009. november 30-án megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.375/2008/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 384.000 (Háromszáznyolcvannégyezer) Ft felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az M. Kft. mint megrendelő 2000. VII. 20-án az alperessel mint szállítóval kötött "gyártási szerződést", melyben az alperes szerelési segédszerkezetek gyártására vállalt kötelezettséget 2000. augusztusi és októberi teljesítési határidő mellett. Az alperes által készített elemeket - a szerződésben rögzítetteknek megfelelően - beépítették a németországi V. városnál épülő, a Duna felett átívelő hídba. A hídszerkezet az építési munkák közben 2000. november 15-én összeomlott.

A felperes keresetében 56.214,97 euró, valamint ennek kamataiban kérte az alperes marasztalását a Ptk. 310. §-a alapján. Előadása szerint az alperes által szállított szerelési segédszerkezet hibája okozta a híd összeomlását, tehát az alperes a vele szerződéses kapcsolatban álló M. Kft. felé hibásan teljesített. A felperesnek az M. Kft. 1997-óta a biztosítottja és mivel a felperes a biztosítottja helyett 56.214,97 eurót fizetett ki a híd összeomlása

után egy károsult cég részére, ennek az összegnek a megtérítését a 2/1959. számú osztrák szövetségi törvény 67. §-a alapján követelheti az alperestől.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 32. sorszámú ítéletében a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének alapjául a felperes kérésére kirendelt Igazságügyi Műszaki Szakértői Bizottság (IMSZB) véleményét fogadta el. Kifejtette, hogy e részletes és kellően megindokolt szakértői vélemény szerint ugyan az alperes hibásan teljesített, mert az általa készített feszítő rudak hegesztése nem volt megfelelő, azonban ez a hiba nem állt okozati összefüggésben a hídszerkezet összeomlásával.

Az első fokú ítélet szerint az IMSZB-t szakvélemény elkészítésével bízta meg a bíróság, de mivel az szakvéleményének kialakításakor már csak a németországi hatósági eljárásokban készült szakvélemények ténymegállapításait, és azok mellékleteit vehette alapul, véleménye tartalmilag felülvélemény volt. Szükségtelennek tartotta az első fokú bíróság a felperes indítványa alapján újabb szakértő kirendelését, mert attól nem várt eredményt és szükségtelennek tartotta további tanúk meghallgatását is annak tisztázása érdekében, hogy az alperes az általa készített hegesztéseknél milyen színű festékkel biztosította a korrozív védelmet.

A kereset elutasításáról az alperes hibás teljesítése és a bekövetkezett kár közötti okozati összefüggés hiánya miatt döntött.

A felperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A jogerős ítélet szerint a P. Bíróság a híd statikai mérnökének büntetőperében rendelte el szakértői vélemény beszerzését annak tisztázása érdekében, hogy milyen okok idézték elő a híd mintaállványzatának összeomlását. Mivel a káresemény színhelye nem maradt változatlan állapotban, és az összeomlott hídelemek jelen per során már vizsgálni nem lehetett, nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság a P. Bíróság által beszerzett szakértői véleményt jelen perben is szakértői véleményként vette figyelembe, sőt ez az adott esetben kifejezetten indokolt volt. Ezt a szakértői véleményt a D. Műszaki Egyetem professzora készítette - más - részben a korábbi németországi eljárásban, részben magánmegbízás alapján beszerzett -szakértői vélemények megállapításainak figyelembevétele mellett. A vitás szakkérdések megválaszolására a bíróság a felperes indítványára rendelte ki az IMSZB-t, melynek véleménye valójában a keresetlevélhez mellékelte, a D. Műszaki Egyetem professzora által elkészített szakértői vélemény szakmai szempontból való felülvizsgálatának felelt meg. A kivételes körülményekre tekintettel azonban az IMSZB kirendelésére megfelelő jogszabályi

alapot teremtett a Pp. akkor hatályos 182. § /4/ bekezdése és 183. §-a.

A másodfokú bíróság szerint megalapozottan, helyes indokok alapján utasította el az elsőfokú bíróság a felperesnek az IMSZB kizárására irányuló indítványát.

A felperes fellebbezése a bizonyítékok helytelen értékelésére is alaptalanul hivatkozott. Csupán látszólagos az IMSZB alapszakvéleménye és a kiegészítő szakvéleménye közötti ellentmondás, az alapszakértői vélemény 14. oldal 4 bekezdése nem mond ellent az IMSZB kiegészítő véleménye 1.pontjában írtaknak. Az IMSZB egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a híd összeomlását az idézte elő, hogy a kivitelező elmulasztotta a már felhelyezett ívdarabok előírt összehegesztését, ehhez képest az egyéb megállapítások súlytalanok és a további bizonyítási indítványok mellőzése sem minősült jogsabálysértőnek.

A külföldön beszerzett szakértői vélemények megfelelő értékelése megtörtént, azt pedig kellően megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy miért az IMSZB szakvéleményét fogadta el.

A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen az első és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének helytadó határozat meghozatalát, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kérte. Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakkal indokolta:

Az IMSZB szakvéleménye nemcsak a keresethez csatolt szakértői véleménnyel, hanem a 2004. március 30-án csatolt további szakértői vélemények tartalmával is szöges ellentétben álló megállapításokat tartalmaz.

Iratellenesen állítja az első fokú ítélet, hogy az IMSZB kirendelésére a Pp. 177. § /2/ bekezdése alapján került sor, mert a 15. sorszámú kirendelő végzés a Pp. 177. § /1/ bekezdését jelöli meg a kirendelés jogalapjaként. Az elsőfokú bíróság nem igazságügyi szakértői vélemények felülvizsgálatát rendelte el, hanem szakértőként rendelte ki az IMSZB-t. Tehát a perben szakértői vélemény készítése volt a feladata, holott ilyen feladatot az IMSZB nem láthatott el. Az IMSZB feladata ugyanis mind az 53/1993./IV.2/ számú Korm. rendelet 7. §-a, mint a 202/1972.(M.K.20.)MM-IM együttes utasítás 1.) pontja szerint szakértői vélemények felülvizsgálata, ezért a Pp. 177. § /1/ és /2/ bekezdése alapján szakértőként nem vehetett volna részt az eljárásban.

A másodfokú bíróság iratellenesen idézi a Pp. 182. § /4/ bekezdését és 183. §-át, hisz ezek a szabályok a kirendelő végzés meghozatalakor fel sem merültek.

A Pp. 177. § /2/ bekezdése szerint igazságügyi szakvéleményt csak igazságügyi szakértő, vagy igazságügyi szakértői intézmény készíthet, dr. Sz. I. pedig, - aki az IMSZB nevében a szakvéleményt ténylegesen készítette - sem igazságügyi szakértőnek, sem igazságügyi szakértői intézmény alkalmazottjának nem minősül, ezért

a Pp. 177.§ /1/bekezdés szerinti minőségében szakvéleményt sem készíthetett volna.

A bíróságok azzal, hogy felülvéleményként fogadták el az IMSZB véleményét, megsértették a felperesnek a Pp. 2. § /1/, 8. § /1/ és 182. § /3/ bekezdésében biztosított jogait. Mivel az IMSZB felülvéleményt terjesztett elő, a felperes már el volt zárva attól, hogy új szakértő kirendelését kérje (felülvéleményt más szakértő véleményével már nem lehet ismét felülvéleményeztetni), sőt a bíróság saját magát is elzárta az IMSZB szakvéleményének felülvizsgálatától.

A másodfokú bíróság eljárása a BKT-PKT-GKT 1/1981. számú állásfoglalása által megkívánt fokozatossági elv betartásának követelményével is ellentétes. Mivel a Pp-hez fűzött kommentár szerint a Pp. nem ismeri el szakvéleménynek az Európai Unióhoz tartozó más tagállam bírósága, illetve ügyészsége által kirendelt szakértő véleményét a perben a magyar jog szabályai szerinti igazságügyi szakvélemény egyáltalán nem is állt rendelkezésre.

A jogerős ítéletben írtakkal szemben az elsőfokú bíróság 43. sorszámú végzése Pp. 178. § /1/ bekezdésébe ütközött. A felperes a Pp. 13. § /1/ bekezdés e) pontja alapján hivatkozott arra, hogy az IMSZB szakvéleményét ténylegesen elkészítő dr. Sz. I. fia korábban az M. Kft-nél állt alkalmazásban és e cégtől békésnek nem nevezhető módon vált meg. Ez csak a szakvélemény előterjesztése után jutott a felperes tudomására, de akkor haladéktalanul bejelentette a kizárási okot az elsőfokú bíróságnál. A bíróságnak figyelemmel kellett volna lennie arra, hogy az IMSZB szakvéleménye a többi szakvéleménnyel szöges ellentétben álló következtetéseket tartalmaz és emiatt az elfogultság legenyhébb gyanúja esetén is kizárásnak van helye. Nem mellőzhette volna a felperes által indítványozott tanuk ezzel kapcsolatos meghallgatását sem.

A kereset elutasítása a Pp. 206. § /1/ bekezdésébe, a Ptk. 310. §-ába, 344. § /1/ bekezdésébe és 337. § /1/ bekezdésébe ütközött. A jogerős ítélet a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte és a logika szabályainak ellentmondó következtetéseket vont le.

Miután az ügyben keletkezett valamennyi külföldi szakvélemény megállapította az alperes teljesítése és a kár közötti okozati összefüggést és dr. R. H. által készített szakvéleményt leszámítva valamennyi szakvélemény nem magánrendelésre, hanem a külföldi állami szervek (ügyészségek, bíróságok) kirendelése alapján készült, különösen indokolatlan, hogy a jogerős ítélet aggálytalannak minősítette az IMSZB véleményét. Az okszerűtlen mérlegelést önmagában bizonyítja, hogy míg a külföldi szakvéleményt készítő szakértőknek lehetőségük volt a helyszíni és a káreseményt előidéző szerkezetek, anyagok közvetlen megvizsgálására, az IMSZB-nek erre nem volt lehetősége és csak öt évvel a káresemény bekövetkezése után, kizárólag iratok alapján juthatott eltérő következtetésekre. Az IMSZB szakvéleményének 14. oldalán írt azon állítás, hogy a tényfeltárást végző T. szakvéleménye nem rögzítette, hogy egy-egy rúdon belül melyik varrat tört el

iratellenes, mert a T. szakvéleményének a magyar fordítás szerinti 43. és 60. oldala is tartalmaz ezzel kapcsolatos megállapításokat. A külföldön készült szakvélemények nemcsak a hibás teljesítés tényét, de azt is megállapították, hogy az alperes hibás teljesítése részben oka volt a bekövetkezett káreseménynek. A külföldön készült szakvéleményeket nem a felperes rendelte meg, azok bizonyító ereje semmivel nem lehet kisebb, mint az IMSZB által készített vélemény bizonyító ereje. Ésszerű mérlegelés alapján tehát helyt kellett volna adni a felperes keresetének.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos, a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból nem minősül jogszabálysértőnek.

Az IMSZB kirendelésével kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság jogi álláspontja a keresetlevél benyújtása, illetve a szakértőt kirendelő végzés időpontjában hatályos jogszabályi rendelkezések figyelembe vételével a következő:

A felperes keresetéhez azt a szakvélemény csatolta, melyet a P.-i Bíróság kirendelése alapján a D. Műszaki Egyetem professzora 2002. VII. 17-én készített. A szakértőnek abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a perbeni híd mintaállványának leomlásával kapcsolatban fennáll-e W. okleveles mérnök büntetőjogi felelőssége. W. G. professzor a szakvélemény elkészítésekor figyelembe vette a T. 2001. február 16-i véleményét, dr. H. K. mérnök megbízása alapján 2001. júliusában készített szakvéleményét, valamint az R. Főiskoláról S. professzor által 2002. március 3-án készült szakvéleményt. A per során - 10. sorszám alatt - a felperes a T. és dr. H. szakvéleményét az OFI fordítással együtt teljes terjedelmében csatolta. A felsorolt szakértői vélemények egyike sem a felperes megrendelése alapján készült, így azok magánszakértői véleményeknek nem minősültek. Nem minősültek a Pp. szabályai szerinti szakértői véleményeknek sem, mivel azokat nem a perben eljáró magyar bíróság által kirendelt, az 53/1993./IV.2./ Korm. rendelet szerinti igazságügyi szakértők, illetve igazságügyi szakértői intézmények készítették el. E szakértői vélemények minősítésekor a Pp. 3. § /5/ bekezdéséből kell kiindulni. E jogszabályhely szerint, ha a törvény másként nem rendelkezik, a bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszköz alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, mely a tényállás felderítésére alkalmas. A magyar polgári eljárásjog tehát nem ismeri a kötött bizonyítási rendszert, a szabad bizonyítás talaján áll, így ha nem is a Pp. 166. § /1/ bekezdésében

megjelölt szakértői véleményként, hanem külföldön készült okiratként figyelembe vehetők voltak a felperes keresetéhez csatolt, illetve a felperes által 10. sorszám alatt csatolt, - nem a magyar bíróság kirendelése alapján készült - írásbeli vélemény nyilvánítások.

A felperes 12. sorszám alatti beadványában maga indítványozta, hogy a bíróság szakértőként rendelje ki az IMSZB-t annak megválaszolása céljából, hogy a perben becsatolt külföldi véleményeknek a felelősségre vonatkozó megállapításai, az azokban rögzített számítások, vizsgálati módszerek műszaki szakértői szempontból megalapozottak-e, illetve, hogy a különböző szakvélemények következtetései miért térnek el részben egymástól. Az IMSZB kirendelését nem ellenezte az alperes sem, különös tekintettel arra is, hogy vitatta a német szakvélemények helytállóságát, és azokról a németországi eljárásokban véleményt nem nyilváníthatott. Ilyen előzmények után rendelte ki az elsőfokú bíróság 2004. VI.17-én meghozott 15. sorszámú végzésében "a Pp. 177. § /1/ bekezdése alapján szakértőként" az IMSZB-t annak tisztázása céljából, hogy az alperes hibásan teljesített-e és hibás teljesítés okozta-e a híd összeomlását, avagy hibás teljesítése közrehatott-e a híd összeomlásában. A bizottság elnöke a BME Hidak és Szerkezetek Tanszékének tagjaiból jelölte ki az eljáró albizottságot, melynek referense dr. Sz. I. volt. Dr. Sz. I. azonban nem igazságügyi szakértőként és nem is igazságügyi szakértői intézmény alkalmazottjaként járt el, hanem az IMSZB elnöke által kijelölt albizottság tagjaként, illetve referenseként. A szakvéleményt ugyan mint referens ellátta aláírásával, de ez nem változtat azon, hogy azt az IMSZB készítette és azt az IMSZB elnöke, mint általa megfelelőnek tartott és aláírásával ellátott szakvéleményt továbbította a bíróságnak (202/1972. (M.K.20.)MM-IM) együttes utasítás 6,8 pont).

Az IMSZB kirendelésekor hatályos, az igazságügyi szakértőkről szóló 53/1993./IV.2./ Korm. rendelet 7. §-a az IMSZB-t, mint a szakértői vélemények felülvizsgálatát ellátó testületet határozza meg, melynek működését az igazságügyi miniszterrel egyetértésben az irányítását és felügyeletét ellátó művelődésügyi és közoktatási miniszter szabályozza. Az IMSZB működéséről szóló 202/1972. (M.K.20.) MM-IM együttes utasítás szerint az IMSZB feladata polgári és büntető ügyekben, az eljáró bíróság, illetve hatóság megkeresése alapján az igazságügyi műszaki szakértői vélemények felülvizsgálata. Egyértelmű tehát, hogy az IMSZB felülvéleményező szerv volt, és nem folytatott igazságügyi szakértői tevékenységet, mely tevékenységet az igazságügyi szakértőkről szóló 53/1993. IV.2.) Korm. rendelet alapján csak a 3., 4. §-a szerinti igazságügyi szakértő, vagy a 6. §-a szerinti igazságügyi szakértői intézmény végezhetett. A felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott BKT-PKT-GKT 1/1981. számú állásfoglalás valóban kimondta, hogy a szakértő kirendelésénél a jogszabályokban

előírt fokozatosságot meg kell tartani és a szakvélemény felülvizsgálatának elrendelésére kivételes esetektől eltekintve csak akkor kerülhet sor, ha a szakvélemény fogyatékoságait sem a szakvélemény kiegészítésével, illetve a szakértő meghallgatásával, sem más szakértői alkalmazásával nem lehet megszüntetni. Tény, hogy jelen perben úgy került sor az IMSZB kirendelésére, hogy előtte nem készült a bíróság kirendelése alapján a perben szakértői vélemény. Így a bíróság eljárása nem felelt meg a kirendeléskor hatályos Pp. 182. § /3/, /4/ bekezdésében és a 183. §-ban írtaknak. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a perbeni esetben, bár sérült a fokozatosság elve, de az IMSZB kirendelése minden szempontból célszerű megoldás volt. Akár igazságügyi szakértőt, akár igazságügyi szakértői intézményt rendelt volna ki a bíróság a perben a szakértői vélemény nyilvánítás alapját csak dokumentumok, a külföldi szakvéleményekben rögzített adatok, számítások képezhetnék volna, tehát a kirendelt szakértő által elkészítendő vélemény tartalmát tekintve mindenképpen a külföldi szakvélemények felülbírálatát jelentette volna. Ugyanakkor a németországi szakvélemények legmagasabb szinten való ellenőrzésére az IMSZB vitathatatlanul alkalmas volt és ezzel nyilvánvalóan a felperes is tisztában volt, amikor - kifejezetten a külföldi szakvélemények megállapításainak felülvizsgálata céljából - kérte az IMSZB kirendelését. Az elsőfokú bíróság 15. sorszámú végzése alapján egyértelmű volt, hogy a feltett kérdéseket az IMSZB-nek okiratok, egyebek mellett a németországi szakvélemények alapulvételével kell megválaszolnia, hogy a rendelkezésre álló külföldi szakvélemények felülvizsgálatával kell véleményt nyilvánítania. Nem volt érdemi jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság a kirendelő végzést a Pp. 177. § /1/, vagy /2/ bekezdésére alapítja, ugyanis egyik jogszabályhely sem kapcsolódik a szakértői vélemények felülvizsgálatának elrendeléséhez.

A Pp. jelen perben irányadó 182. §-ának /3/ és /4/ bekezdései rendelkeznek arról, hogy ha a beszerzett szakvélemény homályos, hiányos, ellentmondásos, vagy helyességéhez egyébként nyomatékos kétség fér, akkor a bíróság kirendelhet új szakértőt, vagy elrendelheti a szakvélemény felülvizsgálatát. Erre irányuló indítvány teljesítésére azonban a bíróság nem köteles. Ha úgy találja, hogy a szakvéleménynek nem állnak fenn a Pp.182. § /3/ bekezdésben írt fogyatékoságai, akkor nem köteles más szakértő kirendelésére, vagy a szakértői vélemény felülvizsgálatának elrendelésére. Ez pedig azt jelenti, hogy amennyiben az IMSZB szakvéleménye tartalmát tekintve helytállónak minősül, akkor fel sem merülhet, hogy az IMSZB- minden tekintetben célszerű, de a Pp. szabályainak nem megfelelő - kirendelésével az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértés elkövetésére került volna sor. A Legfelsőbb Bíróság pedig egyetért az eljárt bíróságokkal abban, hogy az IMSZB szakvéleménye aggálymentesnek minősült.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a perben eljáró bíróságok döntése jogszerűen alapult az IMSZB szakvéleményében írtakon az alább kifejtettekre is tekintettel.

Az alperes amikor az IMSZB által kért okiratokat, dr. Sz. I. megküldte, azt is közölte, hogy a feszítőrudazatokat a közúti szállítás miatt csak maximálisan 13 m-es hosszban készítette el, így a komplett összeállítás és a beépítendő végtermék az építkezés helyén készült el, melynek mikéntjéről az alperesnek már nem volt tudomása. Mivel az alperes 13 m-nél hosszabb rudakat nem szállíthatott, a rudakon helyszíni varratoknak kellett lenniük, és ez alól csak egyetlen rúd volt kivétel. A felperes 5. sorszáma alatti beadványában azt állította, hogy az alperes a rudak összehegesztése során járt el szakszerűtlenül. Az IMSZB 24. sorszáma véleménye szerint a szabványok szerint a varratokkal kapcsolatban szükség lett volna hegesztés technológiai terv, minősítési és vizsgálati dokumentáció készítésére, az egyes varratokat készítő hegesztő munkás saját azonosító jelének alkalmazására. Ebből azonban a perbeli esetben semmi nem valósult meg, amiből arra lehet következtetni, hogy a varratok szerepét a szerkezet állékonyságában sem a tervező, sem a kivitelező, sem a műszaki ellenőr nem tartották fontosnak, holott a maximum 28 m hosszú rudak illesztése elkerülhetetlen volt. Okmányyszerű bizonylatolás hiányában azt sem lehet teljes bizonyossággal megállapítani, hogy az eltört illesztő varratokat az alperes készítette volna, ugyanis a tényfeltárás során az sem nyert rögzítést, hogy egy-egy rúdon belül melyik varrat tört el. Az IMSZB-nek végső következtetése az volt, hogy a híd összeomlásának nem lehetett kiváltó oka a feszítő rudazat tervezettnél gyengébb kivitele - ezek szerepe ugyanis az ívdarabok felhelyezése után megszűnt - közvetett ok lehetett viszont a hegesztett kapcsolatok hiánya. Az összeomlás teljes bizonyossággal elkerülhető lett volna akkor, ha a kivitelező megfelelően végrehajtja a felhelyezett darabok összehegesztésére vonatkozó utasítást. Az IMSZB 54. sorszáma alatti kiegészítő szakvéleményében is megerősítette, hogy az alperes által gyártott feszítő rudazat törése a híd összeomlásának szükségszerű következménye, de nem oka volt.

Az IMSZB szakvéleménye nem homályos, nem ellentmondásos. Egyértelmű, megfelelő indoklással ellátott, számításokkal alátámasztott, logikus következtetést tartalmaz. A T. szakvéleménye ugyan valóban tartalmazza azt, hogy a rudak mindig a lecsiszolt és a lefestett varratok helyén törtek el, de az IMSZB kiegészítő szakvéleménye arra is rámutatott, hogy ez az állítás nem alapozza meg az alperes felelősségét a híd összeomlásáért. Nemcsak az alperest terhelték ugyanis korrózióvédelemmel kapcsolatos feladatok, az pedig nem került feltárásra, hogy a felület kikészítésére miként került sor.

Az Pp. 206. § /1/ bekezdése szerint a bíróságnak a felek előadása és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetése

alapján kell a tényállást megállapítaniuk, a bizonyítékokat a maguk összességében kell értékelniük és meggyőződésük szerint elbírálniuk. Az eljáró bíróságok mérlegelés alapján az IMSZB véleményében foglaltakat fogadták el ítélezésük alapjául és ezt az álláspontjukat meg is indokolták. Az eljáró bíróságok egyező mérlegelése, iratellenesnek, a logika alapvető szabályaiba ütközőnek, nyilvánvalóan okszerűtlennek nem minősül. Mivel a mérlegelés során a Pp. 206. § /1/ bekezdésében írtak nem szenvedtek sérelmet, a felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek nem lehetett helye. Fentiekből az is következik, hogy az eljáró bíróságoknak az IMSZB kirendelésével kapcsolatos eljárási szabálysértése nem hatott ki az ügy érdemi elbírálására.

Nem sértette meg a jogerős ítélet a Pp. 178. §-ának rendelkezéseit sem. A BME Hidak és Szerkezetek Tanszékének vezetője már 2004. VII. 20-án közölte az elsőfokú bírósággal, hogy az albizottság nevében dr. Sz. I. egyetemi magántanár jár el referensként, és dr. Sz. I. aláírásával is ellátta a 2005. január 5-én előterjesztett szakértői véleményt, melynek kézbesítése a felperes jogi képviselője részére már 2005. január közepén megtörtént. A felperes azonban a kizárási okot annak ellenére csak 2005. április 4-én jelentette be a bíróságnak, hogy a Pp. 178. § /2/ bekezdése haladéktalan bejelentési kötelezettséget ír elő. Elfogultsági kifogása csupán állításokat tartalmazott, de semmivel nem valószínűsítette, hogy dr. Sz. I. fia - aki dr. Sz. I. állítása szerint mindössze 1,5 hónapig volt próbaidős alkalmazottja 1999-ben az M. Kft-nek - nem békés körülmények között vált volna meg munkáltatójától. Semmilyen okiratot nem csatolt állításai bizonyítására, arra pedig mégcsak előadást nem tett, hogy mit ért a nem békés körülmények közötti távozás alatt. Ilyen tényállás mellett pedig a perben eljáró bíróságok nem követtek el eljárási szabálysértést, amikor a felperes által kért tanúk meghallgatásától eltekintettek. Mindezekre figyelemmel a kizárási megtagadásáról született döntés jogszerű volt.

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a jogerős ítélet helybenhagyásáról a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján döntött. A felperes eredménytelen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, ezért a Pp. 270. § /1/ bekezdés, 78. § /1/ bekezdés, valamint a 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. § /5/ bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek - 13.816.500 Ft pertárgy érték figyelembevételével - az ügyvédi munkadíj formájában felmerült felülvizsgálati perköltségét.

Budapest, 2009. november 3.

Dr. Vezekényi Ursula sk. a tanács elnöke

Dr.Lőrincz Györgyné sk.előadó-bíró
Gyöngyösiné dr.Gyügyei Klára sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

*/Seres Józsefné/
bírószági tisztviselő*